

So vrata, ki večnost pred njimi zaspala:
čakala je mlada, mehkó omahnila ...

Spomin je, ki mlinska kolesa premakne:
ječé izreko ... in ni več naš jezik.

Ti si! Do konca zanesti te vem,
ne morem, ne morem ... in vem: ti, ti ...

PRIŠLA SI ...

STANKO MAJČEN.

Prišla si, sedla na posteljo.
»O, jutri, jutri se dopolni dan.

Nov križ ti vžgo,
novo breme butijo na rame ...«

Nosila boš, molčala boš
molk v plazju vpognjenih dreves.

Upre se les, a sok po zemlji njuha,
in popje, cvetje preza v mrak.

O mrak goščav, ponižanja cvetovi ...
Ni ptice, ki bi sedla v grm,

ni solnea, ki bi zožilo se v pramen
— gnili črvi glojejo telo.

O sled nesvetega trpljenja,
o znamenja bolesti črne ...

Na postelji sediš, strahu
se trese senca tvoja, krči ...

NE MOREM SPATI.

ANTON VODNIK.

Ne. morem spati.

Veter mi dviga zastóre
do stropa
in me odeva z nočjo
za bridko srečanje
z mojo dušo ...

Onile gaj v daljavi?
Iztegnem róko — v njej se skrije.
O, prvi zvoki melodije
trpke blaznosti sanjave!
Zamé je zemlja brez prostora,
a misel v duši je zvonik in gora.

Ne morem spati.

Srcé obrnem kot peščeno uro
in spremljam zvezde.

Ne morem spati.

MOTIV.

TINE DEBELJAK.

Hribec v solncu
in na pobočju
Kalvarija —
križev pot.

Na vrhu cerkvice,
cerkvice bela
s prebridko martro.

Midva hodiva
to solnčno pot,
to žalostno pot
v temni slutnji
ljubezni.

Trpiva v njej —
a s srci slutiva,
da meče solnce
najini senci
kot bridko martro
pred oltar.

V DEŽEVNEM NALIVU.

TINE DEBELJAK.

Dež
vodene
vrvi
plete
ob okno
neprestano,
neprestano ...

Utrujene misli predem.
Kot v štreno predivo se medem
v mrežast naliv:

z neba na zemljó,
z neba na zemljó
vode teko —
z zemlje v nebo,
z zemlje v nebo
se misli pleto
neprestano,
neprestano ...

Voda lije curke
kot žice ob okno lobanje:
misli se zaganjajo vanje
in ne vidijo ven,
ne vidijo ...